

להט"ביסטאן: כך מתארגנת המהפכה שמנצלת את להט"ביה ואוכלת את בניה | המגזין

כך מתארגנת המהפכה שמנצלת את להט"ביה ואוכלת את בניה • אידאולוגיות מהפכניות השתלטו על ארגוני הלהט"ב בארץ ובעולם, והן מפעילות את ראשי הארגונים ואת הפעילים הפועלים לגייס חיילים למהפכה שלא שמעו עליה מימיהם • הארגונים מנצלים את המצוקות ומנציחים את הסבל של מי שהם אמונים על רווחתם כדי להצדיק

גלי בת חורין | כ"ט אייר ה'תשפ"ב (30/05/22) | 21:32

[גלי בת חורין](#)

"השנאה כאמצעי מאבק; השנאה הבלתי מתפשרת לאויב שדוחפת את האדם אל מעבר לגבול יכולתו והופכת אותו למכונת מלחמה יעילה, אלימה, סלקטיבית וקרה" (צ'ה גווארה – קומוניסט, מהפכן, אליל תרבות, רוצח המונים).

בשונה ממה שנהוג לחשוב, האותיות להט"ב (lgbt) אינן שמה של הקבוצה הכוללת את בני האדם בעלי הנטיות המיניות השונות. זו תנועה אידאולוגית-פוליטית בין-לאומית שניכסה לעצמה את מאבקם. היא מנצלת את מי שהיא אמורה לייצג לשם יצירת תסיסה חברתית והחרפת כל קרע חברתי. היא מגבירה את הזעם והשנאה וצוברת הון פוליטי וכלכלי על גבם כל הדרך עד המהפכה הקומוניסטית. ארגונים שממתינים עצמם תחת השם להט"ב פועלים בשירות התנועה הבין-לאומית שמפעילה אותם. ממנה הם שואבים את הרעיונות והשיטות, וכך הם מפיצים את המהפכה, בין שבמודע ובמתכוון ובין שלא.

התנועה הזו סוחפת את העולם, אך לא בשל הסכמה ציבורית רחבה אלא משום שהיא מציגה את עצמה כארגון חסד והודפת כל ביקורת, מסתרת מאחורי גבם של אנשים בעלי מצוקות. בה בעת היא מפעילה מדיניות של אפס סובלנות כלפי יריביה הפוליטיים באמצעים של טרור בריוני. שיטות אלו, המאפיינות את כל המהפכנים לדורותיהם, כוללות הכפשות, הפחדות, השתקות, הנדסת תודעה והסתה לשנאה אגב הטלת האשמה במעשי הבריונות הללו על המבקר המותקף.

כותבת שורות אלו כבר טעמה את נחת זרועה של השיטה ואת ההשתלחות חסרת הרסן של ציבור מוסת, ולכן לא מיותר להדגיש שאין במאמר זה כל התייחסות לאורח החיים של הפרט עצמו. למרות זאת לא מן הנמנע שיהיו קוראים שיראו בכתבה זו 'פשע שנאה', יחושו דהף בלתי נשלט לחטט בחייה הפרטיים של החתומה מטה לשם הטלת רפש ולהרחיקה מרשתות חברתיות או יקוו שיתבעו אותה במיליונים כדי שתלמד לקח. אלא שאם תקרה כל אחת מפעולות השנאה הזו, היא תהיה הראיה הנדרשת להוכחת אמיתות הטענות המרכזיות במאמר.

הקדמה: מדוכאי כל העולם, התאחדו

נגיף השנאה – הבסיס האידאולוגי

בעשורים האחרונים השתלט על האקדמיות במערב המרקסיזם המהפכני הישן במיתוג חדש: 'תאוריות ביקורת'. תאוריות אלו התפתחו בעקבות הכישלון להביא למהפכה קומוניסטית בדרכי שכנוע. מטרת השיטה החדשה היא

לסכסך ולהעמיק את הפערים, החשדנות והניכור בין סוגי אוכלוסיות בחברה, להעמיק ולהקצין מצוקות ותחושות קיפוח, ולבסוף לאחד ולהבר בין כל המאבקים גם יחד.

בשיטה הזו נולדו חוגים ללימודים פמיניסטיים שמסכסכים בין גברים לנשים, חוגי מגדר שמקעקעים את הקטגוריות הבסיסיות של מיניות האדם ותאוריית ביקורת הגזע בארצות הברית, המחריפה את הקרע בין שחורים ללבנים, וכן הלאה.

כל אחת מ'תאוריות הביקורת' מבוססת על החלוקה המרקסיסטית לשני מעמדות – מדכאים ומדוכאים – המנהלים ביניהם מאבק קיומי. כל 'ביקורת' היא חיטוט וגירוד תמידי בגלד של תחושות קיפוח מוצדקות יותר או פחות. המטרה של הביקורות היא בכוונה תחילה לעורר תסיסה חברתית ולאגור אנרגיות זעם שיציפו לבסוף את הרחובות, יפילו את הסדר הקיים ויתחילו את המהפכה.

את התוצאות אנחנו יכולים לראות בדור הצעיר שלנו, בנינו ובנותינו, שרבים מהם כמו אולפו להגיב בזעם ובשנאה נגד 'מייצגי הממסד'. בהרבה מאוד בתים היום הורים מוצאים עצמם המומים ונבוכים לנוכח התפרצות רגשית לא רציונלית סביב נושאים הולכים ומתרחבים. זו תוצאה ישירה של ה'חינוך מחדש' ל'סובלנות', שמסמן את כל המוסכמות כאויב שיש למגר. כך השנאה מפיצה את עצמה כמו מגפה, וסוכניה, בנינו ובנותינו, נושאים את הנגיף בלי שידעו מה הם נושאים ולשם מה.

הלהט"בים: דלק למהפכת המנוודים

אחד מרגעי ההולדת של תאוריות הביקורת היה בשנת 1964, עם צאת הספר הקנוני 'האדם החד-ממדי' מאת הרברט מרקוזה. הוא היה מהראשונים שזיהו כי ביקורת קטלנית על החברה הקיימת מועילה בהרבה מניסיון לשכנע את ההמונים בהבטחות אוטופיות לעולם הוורוד שיהיה לאחר המהפכה. רק בעמוד האחרון של הספר נרמזת המטרה האמיתית על ידי הצעת תקווה קלושה להיתכנות המהפכה (כל ההדגשות שלי):

"[...] אך מתחת לבסיס העממי השמרני קיים תת-רובד של המנוודים. של אלה שמחוץ לתחום. המנוצלים והנרדפים. בני גזעים אחרים ובעלי צבע עור השונה מזה שלנו, המובטלים ואלה שאי אפשר למצוא להם תעסוקה. הם חיים וקיימים מחוץ להליך הדמוקרטי, חייהם כפופים לצורך המיידית והממשי ביותר של שימת-קץ לתנאים ולמוסדות שאין לשאתם עוד. ואי לכך התנגדותם היא מהפכנית אף אם תודעתם אינה מהפכנית. התנגדותם פוגעת במשטר פגיעה שמחוץ. ולפיכך אין המשטר יכול להסיתה ולהטותה ממנו והלאה. זהו כוח איתנים המפר את כללי המשחק. ובכך הוא מראה לכול מה רבים האונאה והזיוף שבמשחק זה. כשהם מתכנסים יחדיו ויוצאים אל הרחוב – נטולי נשק, חסרי הגנה – כדי לתבוע את זכויות האזרח הראשוניות ביותר, הם יודעים שנכוננו להם כלבים, אבנים ופצצות. בית סוהר, מחנות ריכוז, ואפילו מוות. כוחם ניצב מאחורי כל הפגנה פוליטית הנערכת למען קורבנות החוק והסדר. העובדה שהם מתחילים לסרב 'לשחק על פי כללי המשחק' עשויה להיות עובדה המתווה את תחילת הקץ של התקופה".

במילים אחרות, כדי להביא לקץ תרבות המערב יש לגייס את כל מי שמכל מיני סיבות עוין את המבנה החברתי הקיים; כל מי שחורג מהנורמה, שחש עצמו פחות מתאים לה. בין היתר נמצא כאן גם המניע האמיתי לייבא למערב 'פליטים' מאוכלוסיות אפריקאיות ומוסלמיות שאינן מעוניינות וגם אינן יכולות להיטמע בחברה המערבית. זעמם ותסכולם יניעו את גלגלי המהפכה שלא שמעו עליה ולא חפצו בה.

פרק א: קונפליקטים בין האותיות

ארגוני להט"ב משמשים ארגוני גג המאחדים את כל המאבקים של לסביות, הומואים, טרנסג'נדרים וביסקסואלים, ואותיות נוספות חדשים לבקרים. אלא שניגודי אינטרסים מהותיים בין שלל האותיות הופכים את הייצוג המשותף לבלתי אפשרי בעליל, כשם שעורך דין אחד אינו יכול לייצג צדדים שני צידי סכסוך.

ה"א נגד למ"ד: פונדקאות

לסביות, המזהות עצמם כלהט"ב מבחינה פוליטית, בהכרח מזוהות גם עם המאבק הפמיניסטי (להבדיל מסתם נשים חזקות ועצמאיות). אלא שכמעט מעצם ההגדרה, בכל סוגיה מהותית מעמד האישה נמצא בקונפליקט מוחלט לנוכח מעמד ההומואים'.

קחו לדוגמה את סוגיית הפונדקאות: בניגוד לאופן שבו מנסים הצדדים להציג זאת, כאילו ארגונים דתיים שמרניים הם האויב, למעשה ארגוני הנשים הם שבולמים כל חקיקה לטובת הליך הפונדקאות. ראו לדוגמה את הקטע שפורסם באתר ynet מפייה של פרופ' אסתר הרצוג, אנתרופולוגית חברתית ומרצה במכללה האקדמית בית ברל ובמכללת לוינסקי, שכותרתו "הומואים – אל תסחרו בגופן של נשים".

כך כתבה הרצוג (ההדגשות שלי): "חוק הפונדקאות (1996) מסמל באופן קיצוני את ההידרדרות המוסרית של החברה המערבית-קפיטליסטית-פטריארכלית. יש בו התגלמות הניצול של נשים, המצויות במצוקה כלכלית ובתחתית הסולם החברתי, דרגה אחת מעל למעמדן של נשים בעולם הזנות והפורנוגרפיה. יש בו ביטוי מחליא של מסחור מיניות ופוריות האשה ושל יכולותיה הביולוגיות ללדת בשל הרחם שבגופה, המאפשר לה להביא ילדים לעולם".

שימו לב כיצד פנייה להומואים, הצד היריב בסכסוך, בדרישה שיוותרו על זכויותיהם, מתועלת מייד נגד אויב משותף: "החברה המערבית – קפיטליסטית – פטריארכלית".

השנאה דו-כיוונית. מילו יאנופוליס, פרובוקטור המזדהה כהומוסקסואל, נוהג להציג לקהל את השאלה: "מה הייתם מעדיפים שיהיה לכת שלכם, פמיניזם או סרטן?" (תשובתו היא סרטן כמובן, כי ממנו אפשר להירפא).

חוגי המגדר המציאו את המונח 'פטריארכיה', כאילו גברים שייכים מעצם טיבם ל'מעמד' דכאני. מבחינתם זה כולל גם את ההומואים. איזה ארגון יכול לדאוג בבת אחת גם לגברים שאוהבים רק גברים וגם לנשים ששונאות גברים, הקוראות "מוות לפטריארכיה"?

למ"ד נגד טי"ת: זה טרף

לסביות והומואים חולקים יחד נטייה חד-מינית, אבל בכל סוגיה מהותית הלסביות והומואים הם יריבים מרים במלחמת המינים: הלסביות ניצבות לימין הנשים, והומואים לימין הגברים. אבל גם ה"א וגם למ"ד מוצאים את עצמם באותו צד של המתרס: נגד טי"ת.

התיעוב הנשי נגד הטרנסים כה רווח עד שזכה למונח משלו – 'פְּרָף' – כינוי גנאי לפמיניסטיות שמדירות טרנסים. עם הטרפיות נמנות רבות מהמנהיגות הבולטות של המאבק הפמיניסטי. אלינור בורקט, למשל. בורקט, סופרת וחוקרת פמיניסטית ותיקה, יצאה נגד המאבק הטרנסי, בין השאר כפי שהוא מגולם על ידי ברוס ג'נר, ספורטאי מפורסם שהחל להגדיר עצמו כאישה. טענתה המוצדקת היא שקיומן של 'נשים חדשות' מקעקע את הישגי הפמיניזם בעשרות השנים האחרונות. "בני אדם שלא חיו את חייהם כנשים לא יכולים להגדיר אותנו", טוענת בורקט. "זה משהו שגברים עושים זמן רב כל כך".

ה"א נגד טי"ת: מיזוגיניה

גם קהילת ההומואים נמצאת בקונפליקט עם הטרנסים, כפי מוצג למשל בתזה לתואר מוסמך שכתבה מרים אסוצקי במכללה האקדמית תל אביב יפו. כאן טוענים הומואים, בצדק מבחינתם, שאין להם עניין משותף עם טרנסים, והכללתם במאבק לשוויון מחזירה את המאבק לתקופה שבה נתפסו רק על פי מיניותם.

מנגד, עיקר מאבקם של הטרנסים הוא פנימי, בתוך הקהילה 'שלהם' לכאורה, סביב זכותם של גברים שמזהים עצמם כנשים להתחרות בתחרויות ספורט נגד נשים ולחלוק שירותים ותאים בכלא נשים.

אין פלא אפוא שהאיבה ההדדית בין כל האותיות בלהט"ב וגובה הלהבות שבקהילה עולה בהרבה על ה'להטבופוביה' המיוחסת לציבור הרחב, האדיש ברובו לענייני הקהילה. משום כך הדרך היחידה לשמר את אחדות המאבק בין הניצים המרים היא בהגברת ההסתה נגד כלל החברה, 'האויב המר' של כלל הקהילה. ככל שנוספות עוד אותיות להט"ב, כך נחוצה עוד הסתה נגד החברה.

מובילי הקהילה, גם אם לא כולם, יודעים שהם פועלים בשירות המהפכה ויוצרים שורה הולכת ומתרחבת של יחידים החווים את המציאות החברתית כמי שרודפת אותם ודוחקת בהם להוביל לשינוי מהפכני: מהפכה פמיניסטית, מהפכה להט"בית, מהפכה טרנסג'נדרית, כל המהפכות יחד וכל אחת לחוד, מהפכה שתביא לקץ התקופה; קריסת תרבות המערב.

פרק ב: נצלני המצוקות

איש לא חולק על שארגונים למען זכויות אדם מעניקים גם שירות מועיל ונחוץ לקהילות שלהם, אבל האידאולוגיות שמושכות בחוטים שלהם רואות בסיוע אמצעי בלבד. המטרה היא פירוק יסודי של החברה. בפרק זה ננסה להראות כיצד בסוגיות הליבה של כל אחד מהמאבקים ידה של הפוליטיקה תמיד על העליונה, ועל הדרך נרמסות זכויות הלהט"ב.

אסור לעבור מה"א לבי"ת

איסור טיפולים פסיכולוגיים לשינוי הנטייה המינית (המכונים לרוב 'טיפול המרה') הוא דוגמה מופתית לרמיסת זכויות ההומואים. זו גם אחת מה'הצלחות' היחידות בשנים האחרונות בתחום המאבק ההומוסקסואלי.

על פי האגודה למען הלהט"ב, שיזמה את החקיקה, "במדינת ישראל אין מקום ל'טיפול המרה' לשינוי נטייה מינית או זהות מגדרית. 'טיפולים' אלה הוכחו כמסוכנים ופוגעניים". כך פועלת האגודה לשלול רק מהומואים בגירים את הזכות שהיא מקדמת למען כל פרט אחר: החירות של כל אחד, כולל קטינים, לבחור את העדפותיו המיניות.

בשאר המקרים היא מעודדת את הפרט אפילו לשנות את איבריו כרצונו, גם כשמדובר בבחירה שמחייבת טיפולים הורמונליים וכירורגיים בלתי הפיכים, סירוס ועיקור. טיפולים אלה בהכרח מסוכנים ופוגעניים בהרבה משיחות עם פסיכולוג, שיחות שנועדו רק להרחיב את הרפרטואר המיני ולהעביר את מי שרוצה בכך שתי אותיות, מה"א לבי(סקסואל).

למעשה, הפעילות החינוכית של האגודה למען ה'סובלנות' דווקא משדלת הורים שחפצו בבת לגרום לבנם הפעוט להאמין שנולד בגוף הלא נכון, ואז לפעול כדי 'לתקן' אותו. כך שולחת האגודה את המסר הדכאני: כל אחד יכול להיות כל מה שירצה, אבל אם נולדת הומו, תמות הומו. הם מתייחסים להומואים כאל חברי כת שאסור לעזוב לעולם.

המוניטין הרע שיצא ל'טיפול המרה' נובע מטיפולים נוסח 'חינוך מחדש' שהיו נהוגים פעם בכנסייה, לעיתים בכפייה. יוזמי החוק יודעים היטב שאין כל קשר בינם לבין הטיפולים הפסיכולוגיים הנהוגים היום לבירור זהות מינית מבחירה.

מי שהעניקו טיפולים פסיכולוגיים לבירור מעמיק של נטייה מינית וסייעו להומואים שהעדיפו להקים משפחות מהסוג שמעמיד צאצאים ללא התערבות המדינה, באמת מצאו פתרון למצוקה. דווקא נגדם יצאו הארגונים למען זכויות להט"ב, והצליחו להוציא את פעילותם מחוץ לחוק.

אאוטינג ושאר פרובוקציות

קשה שלא להבחין כיצד עיקר המאבקים למען זכויות להט"ב רומסים למעשה את זכויות הפרט שלהם. דוגמה לכך היא האופן שבו לא היססו לעשות אאוטינג, כלומר לחשוף נטיות מיניות של אישים מפורסמים שבחרו להסתיר אותן, לצורך רתימתם למאבק שלא בחרו בו.

במסגרת 'מצעדי גאווה וסובלנות' משודלים חברי הקהילה להשפיל עצמם במופעים מיניים פרובוקטיביים שמאתגרים גם את קיבתו של הציבור המתירני ביותר. דוברי הארגונים מגיבים באלימות בריונית נגד כל דרישה סבירה לשמירה על מרחב ציבורי נקי מפורנוגרפיה בוטה (גם לו הייתה הטרוסקסואלית).

כך הולך ונעשה המצעד למפגע ציבורי שמנכר את הקהילה עוד יותר, מעורר מתח, איבה וחשדנות הדדית ומחזיר את המאבק לימים שבהם הומאים נתפסו רק על פי נטייתם המינית. וכפי שכבר נוכחנו, למרבה הצער, גם מעמיד את חייהם בסכנה.

או גאווה או סובלנות

מרקוזה הצהיר שהוא מוכן להקריב את חייהם של אחרים למען המהפכה שלו. כך הפכה שירה בנקי ז"ל, קורבן חף מפשע, לדלק תעמולתי למהפכה. העמותה על שמה קמה לאחר הרצח הנורא של בנקי במצעד גאווה בירושלים, וכך היא מתוארת (ההדגשות שלי):

"שירה בנקי, בת 16 מירושלים, נדקרה למוות ב-30 ביולי 2015 על ידי אדם חרדי במהלך מצעד הגאווה בירושלים. שירה צעדה באירוע זה כדי להביע את תמיכתה בזכות האדם לחיות לפי ראות עיניו, ועל כך שילמה בחייה. מאז הרצח הוריה של שירה מיקה ואורי יוזמים פעילות חינוכית וחברתית כדי לקדם סובלנות, מתינות במרחב הציבורי וקבלת האחר [...] תקוותנו היא שהרוב השפוי הדומם, שהרים את קולו בעקבות הרצח, ימצא את כוחו ויבנה חברה מתונה ובריאה יותר, בה המיעוטים הקיצוניים והצעקניים ידחקו לשוליים".

בלי להקל ראש בטרגדיה, לא ה'שנאה' הרגה את שירה בנקי אלא אדם שאובחן כפסיכוטי, ששבועות אחדים לפני המצעד שבו ביצע את זממו שוחרר שחרור מוקדם מהכלא שבו ישב על ניסיון לרצוח משתתפים במצעד עשר שנים קודם לכן.

כשמחבלים רוצחים מתוך פנטזיות דתית, ממהרים לספר לנו שמדובר באדם מעורער בנפשו, כדי למזער את אפקט ההסתה נגד כלל הציבור המוסלמי. לעולם לא תשמעו על אדם מוסלמי שרצח "מתוך שנאה אנטישמית ליהודים". אבל לתקוע לחרדים אצבע בעין במצעד פריצות מינית בלב עיר הקודש, ואז לרתום את הטרגדיה כדי לשלוח אצבע מאשימה נגד כלל החרדים בשל מעשה של חולה נפש מאובחן, זהו פשע שנאה המכוון נגד חרדים, ואולי נגד היהדות בכלל.

הסובלניים החדשים הם מי שאינם מסוגלים לשאת את קיומם של כל מי שסימנו כלא סובלני. במציאות הציבור החרדי מגלה סובלנות כלפי פרובוקציות שמחללות את כל מה שקדוש להם, הרבה יותר מאותם ארגוני סובלנות, שיוצרים את הפרובוקציות בכוונה להפליל אותם וקוראים לאפס סובלנות כלפיהם. כך ההורים שרק רצו להנציח את זכר בתם על ידי קידום סובלנות נוצלו להפצת שנאה בשמה נגד יותר ממיליון חרדים, 'אויבי הסובלנות'.

בהיעדר כל סיבה הגיונית אחרת אין מנוס מהמסקנה כי מטרת מצעדי הגאווה – ההולכים ונעשים פרובוקטיביים ופרוצים יותר משנה לשנה, ובמקומות שבהם הם הכי פחות רצויים – היא ליצור יש מאין תופעות 'להטבופוביה', עילת קיום לארגונים עצמם, כיוון שרק כל עוד אפשר להוכיח 'להטבופוביה' יש להם הצדקה קיומית ודרישות תקציביות. האם ארגוני להט"ב אוהבים להט"ב כמו שדייג אוהב דגים?

אין עניין לציבור

האם לכל מי שארגוני הלהט"ב מדברים בשמם יש על מה להיאבק? באוגוסט 2021 פורסמה בעיתון הארץ כתבה שכותרתה 'מילון הגאווה השלם: כל הזהויות המיניות והמגדריות החדשות'.

בכתבה מספרים כך: "הולכים ומתרבים תתי-הגדרות המסרבים להיכנס להגדרה כזו או אחרת ומצהירים על כך שהם נמשכים/מגדירים עצמם לפי מה שהם הפצים בכל עת".

בזהויות המפורטות בכתבה: "א-מיניים" – אנשים חסרי כל עניין במין; "לסביות ליפסטיק" – לסביות נשיות; "תלת-מגדריים" – אנשים שהם לפעמים גבר לפעמים אישה ולפעמים משהו אחר; "דמיסקסואל" – סוג משונה במיוחד של אנשים שנמשכים מינית לאחרים רק אחרי שיצרו איתם קשר רגשי; "קרוס-דרסינג" – אנשים שמפיקים הנאה מינית מלבישת פרטי לבוש של המין השני.

ויש עוד: "קוויר" – אדם שאינו מזהה את עצמו עם קטגוריה מינית; "דובים" – הומואים שמזהים את עצמם לפי תכונות גופניות, כגון גוף מלא, שריריות, גוף שעיר, זרועות וירכיים שעירות, זקן או שפם מגודל; "ג'נדר קוויר" – אנשים שהזהות המינית שלהם משתנה חליפות בין זכר, נקבה, גם וגם ואף לא אחד מהם; "דראג קווין" – גברים המתלבשים בלבוש דראג נשי ומאמצים התנהגות סטראוטיפית של המגדר הנשי בהופעות, בין שלמטרות בידור ובין שלמטרות פוליטיות ומחאתיות, כמו באירועי גאווה (ע"ע שושקה); "פוליאמורים" – אנשים שמקיימים יחסי מין עם ריבוי פרטנרים.

מה שמאחד את כל הרשימה הזו הוא יצירתיות מינית שאין בה ולו בדל עילה למאבק ציבורי. החל מבי"ת הלהט"ב, ביסקסואליים, שיכולים להקים משפחה ולהוליד צאצאים בעצמם ואינם סובלים מאפליה, וכלה בשאר ההגדרות.

אילו דרישות יכולות להיות לא-מיניים? א-דרישות? ממתני החברה מפריעה לפוליאמורים לפלמר ככל העולה על רוחם? האם שושקה נעצרה פעם על שושקנות בציבור? ואילו זכויות מגיעות ל"דובים" מהחברה, מינוי לחזר כושר חינוך?

אין שום עניין לציבור בכל מגוון המשיכה וההנהלות המינית היצירתית הזו, למעט אם מטיחים אותה בהתרסה נגד נורמות חברתיות. הלהט"בים רוצים להוכיח כי מיניות היא רק פרי הבניה חברתית כחלק מ'כפייה דתית' של חברה שמרנית חשוכה, וכיוון שכל נורמה חברתית קיימת היא תוצר קלוקל של חברה דכאנית, יש לפרק אותה מן היסוד.

המגוון המתואר למעלה מוכיח שמהות מאבקם של ארגוני להט"ב הוא ביטול כל נורמה בדרך לאנרכיה. ארגוני הלהט"ב מוכנים להקריב את כל ילדינו על מזבח המהפכה, לשחוט כל פרה קדושה, ועל הדרך לחסל את המאבק המקורי למען זכויות למי שסובלים באמת מאפליה.

ראוי לדרוש מהציבור לגלות סובלנות למי ששונותם היא מקור למצוקות ואפליה, אבל **שום חברה אינה יכולה להסכים עם מתקפות על עצם קיומן של מוסכמות בכלל**, משום שמוסכמות הן מה שמחזיק את החברה. חובתה של חברה להתנגד לפרובוקציות על ערכי היסוד שלה. אלא שאז ההתנגדויות הללו מאפשרות לארגונים להציג אותן כעוד תופעות של 'להטבופוביה', וכדי להיאבק בהן הם דורשים עוד תקציבים לארגונים. כל תקציב כזה הוא בבחינת מתן פרס ועידוד לפרובוקציות נועזות יותר במעגל קסמים אכזרי ובלתי נגמר.

פרק ג: ארגוני הלהט"ב והשמאל

ההתפלגות הפוליטית של הומואים, לסביות וגם העונים על שאר הקטגוריות אמורה להיות מפוזרת בכלל המפלגות והרעיונות בהתאם להתפלגות הכללית, והיא אכן מלאת גוונים פוליטיים. אם כן, מהיכן נקשר הקשר בין הארגונים המייצגים את אותם בני אדם לבין השמאל, ואף השמאל הרדיקלי? איך קרה שרובם גם משתפים פעולה עם ארגוני סיוע למסתננים ולעיתים עם ארגונים פרו-פלשתינים?

"באיזה מובן אתה הומו?"

המונח להט"ב, כאמור, הוא מונח פוליטי מיסודו, תוצר אידאולוגיות שמאל רדיקליות. משום כך הומואים ולסביות המזהים עצמם כלהט"בים במובן הפוליטי הם קודם כול שמהלכים. ארגוני הלהט"ב עצמם אינם מבחינים בין השמאלנית ללהט"בית. פעמים רבות הם אינם מחשיבים ימניים לחד-מיניים, כפי שמעידה הקריאה שהופנתה לשר המשפטים לשעבר מטעם הליכוד: "אוחנה, תגידי, באיזה מובן אתה הומו?" לדידם, תפיסת עולם שמאלנית רדיקלית היא המאפיין העיקרי של היותך הומו. זוגיות עם גבר היא רק תופעת לוואי.

גל אוהובסקי, מוותיקי הקהילה ומיקיריה, התבטא בהארץ בעניין הקשר בין להט"ב לשמאל הרדיקלי (ההדגשות שלי): "בשנים הראשונות של תנועת השחרור הלהט"בית, היו לה בני ברית רק בשמאל. שולמית אלוני, האם המיתולוגית של מרצ, הייתה ראשונת הלוחמות לשוויון. יעל דיין שבאה אחריה **נחשבה לקיצונית במפלגת העבודה**. רק כדי להזכיר, בשנת 1999, כשמצעד הגאווה כבר היה אירוע ענק בתל אביב, **לא הסכים ראש הממשלה הטרי אהוד ברק לשלוח מכתב ברכה**, בטענה שזה עיתוי לא נוח [...] כתוצאה מכך, ובאופן טבעי, רובם המוחלט של הלהט"בים מעל גיל 35 הפעילים בקהילה הם אנשי שמאל, חלק לא מבוטל מהם אנשי מרצ וחד"ש, או לפחות האגף השמאלי של העבודה.

"החיבור הזה הוא גם הגיוני מאוד. אלה האנשים שהיו אמיצים לצאת ולהיאבק כשזה עוד היה כרוך במחיר אישי. אלה האנשים שתפיסת עולמם היא שמיעוט המבקש זכויות לעצמו חייב להיות ערני, שלא לומר חלק ממאבק כולל יותר – נגד אפליה, בעד זכויות לאחרים, למשל לעם הפלסטיני".

אוחובסקי מצביע על קשר הכרחי בין ארגוני להט"ב לפוליטיקה, ובכך מאשר את עיקר טיעונו. מפלגות קומוניסטיות כמו מרצ וחד"ש הן מפלגות בעלות תודעה מהפכנית. כל סוג של מאבק משרת אותן, והן יטפחו וינצלו אותם למטרתן שלהן – קידום מהפכה. החיבוק שהעניקו אותן מפלגות ל'תנועות השחרור' לא נבע מאהדה לסוגיה ההומוסקסואלית: חד"ש היא אחרי הכול מפלגה ערבית השייכת לתרבות שנוהגת להשליכם מגנות, ועם גיבורי התרבות של מרצ נמנה צ'ה גווארה, שהכניס הומוסקסואלים למחנות ריכוז ונהג לירות בראשיהם.

המכנה המשותף היחיד שייתכן בין להט"ב לבין תנועות רדיקליות שבין היתר רוצחות הומואים יכול לנבוע רק משנאה משותפת למסד, שנתפס כמקור לכל מצוקה ולכל דיכוי. כיוון שככל הנראה אוחובסקי אינו קומוניסט, מסתבר שהמהפכה ניצלה גם אותו בלי לספר לו.

עולה השאלה: מדוע אפוא אין ארגונים לא פוליטיים או 'ימניים' למען מצוקות הפרט בשל נטיות מיניות? ישנם כאלו, רק לא שומעים עליהם משום שהם אינם רואים את עיקר תפקידם בניהול מאבקים אלא בסיוע ממשי למצוקות קונקרטיות. הם אינם עוסקים בפוליטיקה ממש כשם שטיפול פסיכולוגי אינו צריך להיות כרוך במאבק ציבורי למען מהפכת שפיות. אפשר לזהות אותם על פי כמות האנרגיה שארגונים להט"ביים משקיעים כדי למגר אותם.

אנרכיזם

מחקר משותף לאגודה למען להט"ב ולג'וינט ישראל מאשר אף הוא את ההבחנה שלנו, שאין להפריד בין ארגוני להט"ב לפוליטיקה ושהמאבק שלהם הוא 'ערעור על מוסכמות' (ההדגשות שלי): "בבואנו לדון בתרבות של ארגוני הלהט"ב, לא ניתן להתעלם מההיסטוריה ומההקשר שבתוכם צמחו מוטיבים כמו רדיפה, אפליה ופגיעות; הסתרה והשתקה; העיסוק בגבולות וה'ציאה מהארון'; **ערעור על מוסכמות** ואקטיביזם, מתבטאים בצורה כזו או אחרת בפעילות הארגונים [...] מאפיינים נוספים של ארגוני הלהט"ב מחזקים את האבחנה החוזרת ועולה לאורך תהליך המיפוי הנוכחי, לפיה **האישי והפוליטי שזורים זה בזה ואף מעורבבים בכל רמות הפעילות.**

"בחלק מהמקרים עולה תחושה כי הנפרדות בין השתיים היא מלאכותית, וכי **מעצם הגדרה עצמית כלהט"ב מתחייבת גם זהות פוליטית.** במקרים אחרים עולה התחושה כי מעצם העובדה שאדם 'גדל' בארגונים ובקהילה, עולמו האישי נעשה חופף לזה האקטיביסטי והפוליטי".

ערעור על מוסכמות רק משום שהן קיימות הוא אנרכיזם. כיום אנחנו מעניקים לארגונים אנרכיסטיים מוצהרים גישה חופשית למוסדות החינוך שלנו. מוסדות, יש לזכור, שכל תכליתם היא קביעת נורמות חברתיות וערכים מוסכמים. חברה חפצת חיים נדרשת לשקול מחדש ובמלוא האחריות את התבונה שבהקצאת תקציבים ממשלתיים ובהענקת גישה למוסדות חינוך לארגונים אנרכיסטיים.

פרק ד: האגודה למען הלהט"ב

האגודה למען הלהט"ב בישראל (להלן: האגודה) היא הארגון שמוביל את קהילת הלהט"ב, להגדרתם: "ארגון ארצי המוביל את מאבקה הציבורי של הקהילה הגאה לזכויות, מלווה קהילות גאות מקומיות ברחבי הארץ ומספק מענה לכל להט"ב בכל צורך".

האגודה עוסקת בין היתר במתן שירותים כגון הפעלת קליניקה למשפחה הגאה, טיפול וייעוץ, קו קשב, סיוע משפטי, סיוע למסתנים והפעלת מרכזי דיווח נגד מה שהם מגדירים להטבופוביה, המציע סיוע לכל מי "שנפגע/ה מאפליה, טרנספוביה, שנאה או פגיעה על רקע נטייה מינית או זהות מגדרית".

על פי הנתונים של האגודה, בשנת 2021 הייתה עלייה של עשרה אחוזים בדיווחים על תופעות להטבופוביה ובחמישים אחוזים במספר הדיווחים מהקהילה הטרנסית, עלייה של פי חמישה במספר המקרים הלהטבופוביים במערכת הבריאות ועלייה של ארבעים ואחד אחוזים במספר הצעירים שעזבו את ביתם להוסטלים.

האגודה ודאי רוצה שנבין מהנתונים האלה שישראל הולכת ונעשית סובלנית פחות, אבל יש עוד פרשנויות אפשריות, אלו לדוגמה: שסובלנותה של ישראל מאתגרת יותר ויותר על ידי פרובוקציות קיצוניות יותר; שגדל מספר המדווחים; שהורחבו הקריטריונים ללהטבופוביה; שגדל מספר האנשים המגדירים עצמם להט"בים.

מה שבטוח הוא הנתונים מצביעים על החמרה במצב הניכור והעוינות ההדדיים בין הקהילה הלהט"בית לחברה הישראלית. מגמה זו עומדת ביחס הפוך לכמות המשאבים שהמדינה משקיעה מדי שנה בתקצוב ארגונים שאמורים להקטין את הניכור והעוינות. רק התקציב של האגודה למען הלהט"ב בישראל לשנה זו הוא מעל שלושה מיליון שקלים.

עידוד הלשנות ותלונות, הפעלת טרור משפטי, בריונות, ביוש ופרובוקציות מיניות בחוצות ערים אינם הדרך ההגיונית לקדם סובלנות וקבלה והכלה של האחר. למעשה, אלו פעולות שהאגודה מגנה כשהן מופנות כלפי להט"בים ומזהה בהן תופעות של להטבופוביה.

כל הג'אז המסוכן הזה

האקטיביזם הפוליטי הרדיקלי והמזעזע ביותר הוא האופן שבו פועלת האגודה דרך משרד החינוך בבתי ספר יסודיים ובגני הילדים. במסווה של חינוך לסובלנות היא מציעה לפעוטות את האפשרות שאולי נולדו פגומים עד כדי כך שכל הגוף שלהם אינו תואם את מי שהם.

באפריל השנה הודיעה האגודה באמצעות ארגון הבת חוש"ן (שהיה לגוף עצמאי בשנת 2004): "במהלך השבוע יופצו למעלה מ-500 עותקים של הספר 'אני ג'אז' בגני ילדים ברחבי הארץ: גבעתיים, תל אביב, ראשון לציון, רמת גן, בת ים, באר שבע, חולון, קריית מלאכי, מודיעין, שוהם, יהוד, קריית שמונה, ירושלים, חיפה, ובערים רבות נוספות".

למי שלא מכיר, הספר 'אני ג'אז', שמיועד לגיל הרך, מספר את סיפורה של ג'אז ג'נינגס. כך נכתב בתיאורו של הספר: "מאז שהייתה ילדה, ג'אז ידעה שיש לה מוח של בת בגוף של בן. היא אהבה את הצבע הורוד ולהתחפש לבת הים הקטנה, ולא הרגישה כמו עצמה בבגדי בנים. 'אני ג'אז' מספר את סיפורה של ילדה טרנסית באופן פשוט ובהיר שכולם יאהבו – ילדים, הורים ומורים – והוא מבוסס על חייה של ג'אז ג'נינגס, שהפכה לדוברת של ילדים טרנסים וטרנסיות בכל רחבי העולם".

תמיד היו ותמיד יהיו גברים נשיים ונשים גבריות. טרנסג'נדריות היא הטענה הרדיקלית כאילו יש קטגוריה מינית ממשית שכזו נוסף על שני המינים המוכרים. היום אסור לכפור בכך, לא משום שהמדע הוכיח את קיומה של התופעה, אלא משום שזה ייחשב 'פשע שנאה להטבופובי' שמקדם שנאה, אלימות, רצח והתאבדויות של 'הילדים הללו'.

גם אם נניח שיש תופעות כאלו, ילדים שנולדו פגומים עד כדי כך שהמגדר של הגוף שלהם אינו תואם את המגדר של המוח, הפתרון המוצע עדיין גרוע עשרות מונים מהבעיה: בחוסר אחריות משווע מעלים אותם על מסלול לשינוי גופם, הכולל ניתוחים שנחשבים משפטיים ניסיוניים, פרוצדורות כירורגיות חודרניות ובלתי הפיכות לעיקור ולסירוס, ניתוחים קוסמטיים משלימים מסוכנים ופוגעניים (אי אפשר לפרט פה את הפרוצדורות, זו פורנוגרפיה מבעיתה), מניעת מיניות וחיים של בדידות ועקרות.

כל הזוועה הזו, אף שיש טיפול אלטרנטיבי ב'מוח המגדרי', שהוא חודרני הרבה פחות ומשאיר להם את כל האיברים שלמים. טיפול זה מסתכם בהסבר שזה בסדר להיות בנים שאוהבים ורוד ולהתחפש לבת הים הקטנה, כי מגדר הוא סתם אוסף סטראוטיפים חברתיים לא ממש מחייבים.

משרד לחינוך מחדש

לפי התאוריה הפופולרית בחוגי מגדר, המגדר אינו אלא הבניה חברתית. אם נלך לפי שיטה זו, זה אומר שמשרד החינוך **בחר במודע** להבנות חברתית את הילדים שלנו לאי-התאמה למין הביולוגי במקום לפעול באופן נמרץ עוד יותר להבנות אותם חברתית להתאים לגוף שנולדו בו. כל זה נעשה על ידי ארגונים שטוענים שהם פועלים לטובת טרנסג'נדרים בחסות משרד החינוך, על פי רעיון שמעולם לא עלה לאורך כל תולדות האנושות וללא כל דיון ציבורי.

על פי חוזר משרד החינוך, כשילד מעיד על עצמו שהוא ילדה כי הוא אוהב ורוד ולהתחפש לבת הים הקטנה או אפילו סתם הזדהה עם גיבורת ספר, על הצוות המקצועי חל איסור לפקפק בדיאגנוזה העצמית המקצועית שלו, והוא יועבר לטיפול גם בלי לקבל רשות מההורים או אפילו ליידע אותם על כך.

צריך להיות ברור מעל לכל ספק שגם אם דיבור עם ילדים על שיש אפשרות להיוולד בגוף לא נכון עשויה אולי להועיל לפרט האחד מתוך מיליון שאולי באמת עונה על ההגדרה, עצם העלאת הרעיון משבשת לכל שאר מיליוני הילדים את הסיכוי לגבש זהות מינית נורמטיבית.

אם נחוץ להגדיר פשעי שנאה, קשה להעלות על הדעת פשע גדול יותר משידול ילדים להתנכר לגופם באופן כה קיצוני, לא כל שכן בגילים שבהם הם עדיין אינם מדמיינים את האהבה, הזוגיות וההולדה שעליהם הם מוותרים כתוצאה מכך. זה רשע העולה על כל דמיון עוד לפני שמניחים שתכליתו פוליטית.

פרק ה: טי"ת זה טרור

אם הפרטים שהובאו לעיל נכונים, כיצד אין מי שמנסה לעצור את הטרור? מדוע נדמה שיש לתעמולה הלה"טבית הסכמה ציבורית גורפת? הסיבה לכך היא שארגוני הלה"ט"ב מפעילים מנגנוני השתקת כל ביקורת באלימות, בכיוש ובתביעות השתקה. מעטים האמיצים שמעזים להשמיע קול.

העיתונאי שמעון ריקלין הוא אחד מני רבים שגילה זאת על בשרו לאחר שאמר בתוכניתו בערוץ 14 את הדברים האלה: "אגודת הלה"ט"ב בישראל הודיעה שהיא תפיץ עכשיו חמש מאות חוברות ('אני ג'אז') לילדים בני ארבע-חמש. אני לא מבין למה אין חוק במדינת ישראל נגד חבורת המטרופים הזו שרוצה לגעת בילדים שלנו, חבורת הסוטים הזו שרוצה לבוא לדבר על שינויי מין לילדים בגיל ארבע-חמש. מה זה הדבר הזה?"

חלוקת הספר נומקה בכוונתה של האגודה למען לה"ט"ב "לקדם מרחבים בטוחים בדרך לחברה סובלנית, מכילה ושוויונית עבור כולנו". איומיה על ריקלין בפתיחת בתהליכים משפטיים גילתה פחות סובלנות: "אמירותך המצוטטות לעיל אינן מתקבלות על הדעת ומהוות הסתה אסורה ולשון הרע [...] כמו כן, אמירה לפיה תמוה בעיניך כיצד לא חוקק חוק נגד פעילות האגודה, אף היא מהווה לשון הרע והסתה אסורה כנגד תאגיד המקיים פעילות ציבורית וחברתית ברוכה וחשובה, המסייעת לקהילה המונה מאות אלפים, הנתקלים באופן יומי באמירות חשוכות ובוטות, בדומה לדבריך בשידור".

מנכ"ל האגודה למען הלה"ט"ב רן שלהבי הוסיף (כל ההדגשות שלי): "[...] בין חופש הביטוי להסתה פרועה כזו אין דבר וחצי דבר. נגמרו הימים שנסבול הסתה אלימה נגדנו בשידור חי, גם אם מדובר במילים המגיעות מצד גורם שעמדותיו נמצאות בשוליים האחוריות של החברה הישראלית. אותה הסתה שמפעיל ריקלין נגד הקהילה הגאה היא לא רק מסוכנת אלא גם עולה בחיי אדם ומנסה להחזיר את הקהילה הגאה שנים אחורה, לזמנים חשוכים בהם התביישנו במי שאנחנו בדיוק בשל דעות שכאלו. את תוצאות ההסתה הזו אנחנו רואים יום-שעה-שעה בשנאה ואלימות שחווים נערים ונערות בבתי הספר, במרחב הציבורי וברשת, ואת זו מוכרחים לעצור".

קשה שלא להבחין שהרטוריקה שנועדה לקידום סובלנות יוצרת שיח אלים, זועם, בריוני וחסר סובלנות, והשיח הציבורי הולך ונעשה רעיל ומפולג יותר ויותר. כתוצאה מחינוך לסובלנות, מי שמביעים ברשתות החברתיות ביקורת נגד התעסקות במיניות של פעוטות, זוכים ליותר תגובות אלימות ומתלהמות ממי שקוראים לביטול מדינת ישראל.

כך מושתק כל ניסיון לדיון ציבורי. האגודות שועטות קדימה, פוסחות כליל על פני דור המבוגרים ופונות ישירות להעביר את ילדינו חינוך מחדש. מנהלי בתי ספר, מורים, יועצים וצוותי חינוך שעוברים 'סדנאות' לחינוך לסובלנות

חוזרים מהן מזועזעים ומבולבלים אבל בעיקר מבוהלים ומשותקים מאימה פן יביעו את ספקותיהם וימצאו עצמם בן לילה פושעי שואה חשוכים, מנוודים ומפוטרים מאוד. זו בדיוק הדרך שבה השתלט המיעוט המהפכני על הרוב השפוי בקמפוסים ברוסיה והמיט עליה שמונים שנות שלטון אימה קומוניסטי.

כך כופים מהפכה

יותר ויותר הורים לילדים בגילי חינוך חובה ומעלה מגלים שילדיהם עברו 'חינוך לסובלנות' קיצוני עד כדי כך שנושאי שיחה סביב סוגיות להט"ב היו לטאבו בבית: הילדים מגיבים תגובה רגשית חסרת פרופורציות ותוקפים את הוריהם. גם בבתים הליברליים ביותר הורים מגלים שילדיהם מוסתים נגדם מעצם היותם מייצגים תפיסות קיצוניות פחות מאלו שחינכו אותם עליהן. כך הילדים מופקעים מידי הוריהם ומופקרים לכל רעיון עוועים מטעם אותם ארגונים רדיקליים שמצאו דרכם למשרד החינוך. אלו הן בדיוק השיטות של משטרים קומוניסטיים: הסתת ילדים נגד הוריהם ועידוד הלשנות.

יתר על כן, מתקפתו של ריקלין נגד החלטת ארגון הנוגעת לילדי גנים (עדיין) אינם חלק מהקהילה הלהט"בית נתפסה מייד כאילו הסית לשואה נגד חברי הקהילה בשל הנטיות שלהם. כך מרשה לעצמה האגודה – מוסד כוח עתיר ממון – להשתיק את הדיון הציבורי אגב הסתרתו מאחורי גבם של ילדים, כאילו הביקורת מופנית נגד ילדים רכים הסובלים ממצוקות.

אין לשכוח שהעוצמה הכלכלית של הארגונים שמאפשרת להם לרדוף משפטית את מי שמתנגד להם מגיעה היישר ממימון ממשלתי. היכולת הזו מעידה גם שגובה המימון מכיסנו גבוה מדי וגם שנעשה שימוש לא ראוי בכספים אלו, שנועדו לסיוע לאוכלוסיות במצוקה, למען מאבקים משפטיים נגד יריבים פוליטיים בשם הכוזב "מאבק בלהטבופוביה".

העוצמה הזו, שמאפשרת לארגונים לרדוף ולהשתיק כל ביקורת, גרמה שרוב נבחרי הציבור בישראל נכנעו ללא מאבק לטרור ארגוני הלהט"ב, עד כדי כך שאיש לא ניסה לעצור את הטירוף בשידול ילדי גן לבחון את האפשרות שהם טרנסג'נדרים.

לא משנה כמה פעילי ארגוני להט"ב מאמינים בתום לב שהם פועלים למען שיפור החברה ולמען סיוע לקהילה, דבר אחד אמור היה להיות מעל ומעבר לכל מחלוקת: אין מקום לפוליטיקה במוסדות החינוך, לא כל שכן לפוליטיקה שמאלנית רדיקלית, ועל אחת כמה וכמה להתעסקות ממניעים פוליטיים במינוחם של קטינים חסרי ישע.

אל תצפו שפקידים ופוליטיקאים יעשו את העבודה; הם כבר מכרו את הדור הצעיר שלנו למהפכה. קבלו אחריות לחינוך של הילדים שלכם, אל תיכנעו לפחד, הביעו באומץ את דעתכם באוזני הגננות והמורות גם אם הילדים שלכם הוסתו לכעוס עליכם. המפלצת מזינה את עצמה בכל שתיקה שלכם. קומו ומחו.

מהפכת השפיות יוצאת לדרך מרגע זה!